weddelik wälja, ninna otsas tatti lomp. Nisuggusses illus plarristas ta ühte joni omma laggunud suga, nedis ühte külla naest seie teist senna, seäl jures nimmetas ta wanna sarwelist egga pari sanna järrel pärris nimmega. Wui pelletis! — Körtsmikkul polnud ta ka paljo wäert, sest et paljo tahtis jua, agga rahha polnud maksa; töi kül ühte ja teist, mis maca juresť näppu putus, mis se suur assi olli.

Oh! se on üks halle luggu,
Et weel meie rahwa suggu
Armastab liig sedda napsi,
Maksab körget wina ak'si,
Selle lihha himmo eest,
Mis teeb lolliks igga meest.
Körtsmik maksab körget renti,
Jodik panneb sisse panti,
Et saaks tilga tänna weel
Ärrakuiwand ule peäl',
Muido ei woi ellada,
Ehk peab ärrasurrema.
Silmad sawad kuuldes märjaks,
Et teid hütaks wina orjaks.
Raske on mul möttelda,
Raske wälja üttelda:

Mis on ial teie warra,
Sedda jote körtsis ärra.
Mis te' näte, mis te' sate?
Sest, mis körtsis ärra jote?
Körtsmik nimmetab teid kehwaks
Tühjaks paljaks lahjaks lehmaks
Teie kuuldes, silma ees,
Pilkab teid weel naero sees.
Agga teie auustate
Palso pappat, paitate
Palludes ja sillites:
Kulla pappa, pai pappa!
Anna wina, ölle happa
Wölgo, kui ma homme tullen,
Siis ma warsi walmis ollen,
Tänuga teid maksan ärra,
Mul' on koddo küllalt warra.
Oh te' lollid, oh te' nullid,
Palso pappa pankas kullid (rahha),
Tullewad teik teie käest,
Teie käest ja teie wäest.

Mitmesuguse mele pahhandusse jure tulli Sirilo Simmul weel se wihhastus, et körtsi Jaak talle ennam wina wölgo ei annud, üht pahhandust teise kerwa rehgendades sai ta südda wimaks nenda hinge täis, et ommast ellust hopis ärra-